



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδραύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐννακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νᾶναι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώγῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιτέσσαρες Φεβρουαρίου,
καὶ νέα πρόσκλησις Βουλευτηρίου.

Χίλια καὶ δεκατέσσαρα καὶ τετρακόσ' ἀκόμη,
καταστροφὴ στὴ Μοσκοβιά καὶ ξαφνικὰ καὶ τρόμοι.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Π.— Ποιὸς αὐτός, ποῦ μοῦ μιλεῖ;
Φ.— Εἰμ' ἐγώ, βρὲ κουρελῆ.
Π.— Ποιός;
Φ.— Ὁ Φασουλῆς ἐγώ,
ποῦ πολλὰ ψικολογῶ.

Π.— Βρὲ καλῶς 'στον τὸν βερέμη,
βρὲ καλῶς 'στον τὸν μαγκούφη,
μὲ πολύξερο καλέμι
καὶ μὲ κατσαρὸ τσουλοῦφι.

Ἀπὸ τὸν καινούριον χρόνο
δὲν ἐφάνης, φαμφαρόνο,
μήτε στῆς ἀνατροπῆς
τὴν φοικτὴ τὴν τρικυμία
δὲν σ' εὐρῆκα νὰ μοῦ πῆς
τὸν καινούριον Καζαμία.

Τί μοῦ γίνηκες, καλέ μου;
μὴ δὲν ἦσουν σ' τὰς Ἀθήνας;
μὴ σὲ μέτωπα πολέμου
ἔμεινες αὐτοὺς τοὺς μῆνας;

Μήπως πῆγες νὰ μιλῆσῃς
σ' ὅσους ἔχουν ἀφασία;



μήπως πηγες ν' ασφαλίσης
τὸν παρὰ σου στή Ρωσία;

Μήπως σὲ τόσους κοπετούς
ἐτρεξες πρόθυμος σ' αὐτούς,
ποῦ τώρα, μίο κάρο,

Κάνουν εἰρήνη γελαστή,
κάνουν εἰρήνη χωριστή,
καὶ τὸν κακό τους φλάρο;

Μὴν εἶσαι τῆς πολιτικῆς
τοῦ Τρόσκυ, τοῦ Λενίν,
κι' ὑπὲρ ἀμάκας γενικῆς
ἀνύψωσες φωνήν;

Μήπως καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
ἦσουν σὲ μοναστήρι,
κι' ἀμνήμων τόσων συμφορῶν
ἔγλεντοῦσες, κακομοίρη,
ἢ μ' Ἐμιγκρὲ Ρωμηοὺς καὶ σὺ
σὲ κάποιον ἄλγευες νησί;

Βρὲ γέρο, ποῦ ῥεμπέλευες, καὶ μ' ἄφησες μονάχο
καὶ μόνους καὶ λύπαις νάχω,
καὶ τώρα μοῦλθες ραδινὸς μέσα σ' τὸ Καρναβάλι,
ποῦναι πολὺ χειρότερο τῆς πλάσεως τὸ χάλι;

Μήπως ἔχεις πάθει, βλάκα,
μὲ τὸ τόσο πατρατάκα
καὶ τὴν κοσμοχαλασιά;

Μήπως σ' ἔχει φέρ' ἡ πλάσις
καὶ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης
σὲ μιὰν ἀκρ' ἀπελπισιά;

Μήπως πλέον δὲν σὲ μέλει
γιὰ τὸν κόσμον, στραβοσκέλη,
καὶ σὲ τούτη τὴν ἀντάρα
ἀπεφάσισες πεντάρα
νὰ μὴ δίνης γιὰ τὴν πλάσι,
κι' ἂν μονάχη τῆς χαλάση;

Μήπως πάλιν σ' ἀπελπίζει
ἓνας Ἄρης, ποῦ σαλπίζει
κλύδωνας, καταστροφάς;

Καὶ σὺ βλέπεις μετὰ τρόμου
πῶς καταμεσῆς τοῦ δρόμου
ἀπὸ πείνα θὰ ψοφᾷς;

Γιατί καιρὸ νὰ βουβαθῆς
καὶ μὴτε παρακολουθεῖς
τὰς τοῦ πολέμου φάσεις;

Κι' ἐπρόσμενες, σαράβαλο,
ν' ἀλθῆς μὲ τὸν Καρνάβαλο
γιὰ νὰ διασκεδάσης;

Μὴ τὸ ξερό κεφάλι σου
ἔκτυπῶσες εἰς τὸν τοῖχο,
κι' ἀδύνατον σ' τὸ χάλι σου
νὰ κατεβάσης στίχο;

Κουράστηκες νὰ τραγουδᾷς
καὶ κάθε τόσο νὰ πηδᾷς
σ' τὴν ῥάχη τοῦ Πηγάσου;

Καὶ τοῦ λοιποῦ, βρὲ Φασουλῆ,
ἐπιθυμεῖς χωρὶς χολή
νὰ κάθεσαι σ' τ' αὐγά σου;

Ξαναπές μου, παπαγάλο,
καὶ γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο,
καὶ γιὰ κάθε σαχλαμάρα.

Μὴ μοῦ βγάξης τὴν ψυχὴ
σὲ πολέμων ἐποχῇ
μὲ τὴν τόση βουβαμάρα.

B

Φ.— Ἀκόμη βρόντοι καὶ πυρὰ
καὶ θησαυρίζουν μὲ χαρὰ
πολλῶν φυλῶν κηφήνες.

Μὴ περιέργως μὲ κυττᾷς
καὶ μὴ καθόλου μ' ἐρωτᾷς
πῶς ἔλειψα δυὸ μῆνες.

Βροντᾷ στεριά, βροντᾷ γιалός,
ἄλλαξε πλέον παντελῶς
ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις.

Καὶ γιὰ τὴν ἀπουσία μου
καὶ γιὰ τὴν ἀφασία μου
μὴν κάνης ἐρωτήσεις.

Μὲ φίλους φιλειρηνικοὺς
ἀποσταμένους στάσου,
καὶ τὴν Εἰρήνην σὰν ἀκούς
τίναζε τὸν γιακᾶ σου.

Εἰρήνη Πρώσων ζήλευτῇ
μὲ τὸν Λενίν, τὸν Τρόσκυ,
ὅπου μαλάκα δυνατὴ
μὲς σ' τὸ ξερό των βόσκει.

Στοὺς χρόνους τοὺς ἡρωϊκοὺς
ἀρχίτισε νὰ τραγουδῇς
τοὺς Πρώσσους τοὺς ἱπποτικούς,
τοὺς ὄντως ἀφιλοκερεῖς.

Ὅπου μὲ πλούτου πακτωλὸ
θὰ πνίξουν τὴν Ρωσία,
καὶ γιὰ τοῦ κόσμου τὸ καλὸ
ἔγινέκανε θυσία.

Ἄκουσες ποτὲ, βουβάλι,
γιὰ τὴν Ἀρκτο τὴν Μεγάλη,
ποῦ τὴν λένε Μοσκοβιά;

Κάτι φίλοι τῆς καλοῖ
τῆς ἐπῆραν τὴν προβιά,
δὲν τῆς ἄφησαν μαλλί.

Πῶς; τὴν Ἀρκτον τοῦ Βορρᾶ
δὲν τὴν ξέρεις, μασκαρῶ,
ποῦναι σήμερα νεκρή;

Ἦταν ἄλλοτε φοβέρα
κι' ἔβγαλε, σ' τὸ φῶς μιὰ μέρα
τὴν Ἀρκουδα τὴν μικρή.

Τούτους τοὺς χρόνους τοὺς κλεινοὺς
τὴν πούλησαν στοὺς Γερμανοὺς
κάτι κουτοχαχόλοι.

Ποῦ τρεφὼν τοῦ κόσμου τὸν παρὰ
κι' εἶχαν καὶ μούτρα μιὰ φορὰ
νὰ θέλουνε τὴν Πόλι.

Καὶ τρέχουν μ' ἄδεια χέρια
τῶν Σοβιετ τὰ σκέρια
στοὺς Γερμανοὺς αὐτόμολα.

Κι' Εἰρήνην ξεπροβάλλει
μ' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι,
ποῦ φαίνεται σὰν μούλα.

Μωρὲ τί μασκαράληται...
πατεῖ πόδι καὶ τὸ φέσι...
τοῦ Λενίν τοὺς Μπολσεβίκου
Θεὸς σ' χωρέστους, Θεὸς σ' χωρέσοι.

Βάστα, Περίλετο, βάστα,
κι' ὅλα μόνιτ' ὡς τὰ κ' ἄστα.
Κάνε σ' τὸν ἄερα τοῦμπαις,
πῶς ἀπάνω σὲ βαρέλα,
καὶ χωράτεσ καὶ γέλα,
τῆς Εἰρήνης τῆς ἀρκουμπαις.

Πέναις σπάσε,
μὴ λυπάσαι,
κουτομύγα.

Γέλοια, θορήνοι...
ὄχι, Εἰρήνη,
ποῦναι τζόγια.

Τραγουδα πάλι... τραλαλά...
Ἀπόκριμα τρελλὴ γελᾷ,

κι' ἐγὼ κυττάζω, Περικλῆ, τὸν κόσμον τὸν κενέφην
νᾶχην μεγάλο κέφι.

Π.— Ποῦ κέφι, φίλτατέ μου;
ὅτῃ βράσι τοῦ πολέμου
μήτε καμμιὰ γκαμήλα καὶ μήτε γαῖτανάκι,
κι' ἀκούεται φωνὴ
παράποτε τρανή:
κάτω τὰ προσωπεῖα καὶ καθεμιὰ φενάκη.

Τὰ προσωπεῖα πέσανε κι' ἐφάνη κάθε μούρη,
καὶ ξέρουν ὅλοι, γιαιούντῃ,
πῶς ὅταν πέσῃ ἡ λεοντῇ,
θὰ μείνῃ τὸ γαῖδοῦρι.

Φ.— Τί μασκαράδες πίσω μου, τί μασκαρέδες μπρός
[μου...]
ὁ πόλεμος κατήντησε τὸ καθεστὼς τοῦ κόσμου.
Εἰρήνη... κουρουφέξαλα καὶ σαχλοκολοκύθια...
σιγὰ σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ
ὁ πόλεμος παντοῦ θαρρῶ
πῶς ἔγινε συνήθεια.

Ὑνεῖθισα κι' ἐγώ,
σὰν πρῶτα δὲν ριγῶ
ὅτου κόσμου τὸν ἄγωνα.

Σήμερα, μαμφαρόνο,
ἢ μάσκαις εἶναι μόνο
γιὰ τ' ἀσφυξιογόνα.

Καῦμένε Περικλέτο, σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
ἢ μάσκα πῶς δὲν εἶναι γιὰ γλέντια καὶ χορούς,
μονάχα γιὰ πολέμων πεδία καὶ τομεῖς,
κι' εἶθε μὴ τέτοια μάσκα νὰ βάλωμε κι' ἐμεῖς.

Κύττα κύττα μακρυὰ
αἵματος Ἀποκρηά,
κύττα κι' Ἐμιγκρὲ Ρωμηοὺς πῶς προσμένουν μὲ
[λαχτάρω]
ὅτὰς Ἀθῆνας τὰς κλεινὰς τὴν Ἀρκοῦδα τὴν Βουλγάρα

Βουλγαρόσποροι στενάζουν...
πότε θάλθῃς, τῆς φωνάζουν,
ἔδω πέρα ν' ἀποκρέψῃς
καὶ μαζί μας νὰ χορέψῃς;

Π.— Περικλέτο, δὲν ἀκοῦς
Ἐμιγκρὲ μανιακοὺς;
Τοὺς ἀκούω καὶ ξερνῶ,
τοὺς ἀκούω καὶ περνῶ.

Φ.— ὦχ! βαρεῖτε τὰ βιολιά....
σὲ μοναστηριῶν κελλὰ
βλέπω σήμερα κλεισμέναις
Ὀφηλίαις παντρεμμέναις.

Χὰ χὰ χὰ!... τί μασκαράδες!...
νόστιμας Ἀποκρηαῖς!...

πῶς γελῶ μὲ τῆς κυράδες,
ποῦ γιναν καλογρηαῖς.

Τάχατε τί μυστικά
νὰ σκαρώνουνε κι' ἐκεῖ...
τώρα καὶ τὰ θηλυκὰ
ἔχουνε πολιτική.

Μὰ κύτταξε, βρε Περικλῆ, καὶ νέα παλληκάρια,
ὁποῦ γενναῖα προχωροῦν
καὶ τώρα πάλι λαχταροῦν
τῆς δάφνης τὰ κλωνάρια.

Καὶ τώρα μάτια κύτταξε, ποῦ βγάζουν ἀστραπαῖς
κι' ἔτριξαν πάππων κνήματα
γιὰ στυγερά κινήματα,
κι' ἐσφάλισα τὰ μάτια μου νὰ μὴν ἰδῶ ντροπαῖς.

Γι' αὐτὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ,
γι' αὐτὰ δὲν θέλω νὰ μοῦ πῇς...
δὲν θέλω πῶς νὰ σὲ λυπῶ,
δὲν θέλω πῶς νὰ μὲ λυπῇς.

Ὅχιαῖς μᾶς τριγυρίζουν
κι' ἀόραταις σφυρίζουν,
μὰ σὺ ταῦτιά σου κλείνεις σὲ τοῦτα τὰ σφυρίγματα
κι' ἄκου Πατρίδος μόνον ἡρωικὰ κηρύγματα.

Χωρὶς νὰ μᾶς σκοτίζουν λόγια τῆς καραβάνας,
καὶ πάλι γιὰ τὸ Γένος
μ' ἕνα Τυρταίου μένος
τονίσωμεν παιᾶνας.

Ροδίζει χαρηνγὴ,
κι' ἂν τῷ χουνε ναρκώσει
ἄς τὸ ξανασηκώσῃ
διάτορος κραυγῇ.

Ἄλλοιὼς ἐκείνοι θὰ χαροῦν,
ὅσοι νὰ ράψουν καρτεροῦν
τὰ νεκροσάβανα του.

Ἄν δὲν ξυπνήσῃ θὰ χαθῇ
κι' ἄνημπορὸς θὰ κοιμηθῇ
τὸν ὕπνῳ τοῦ θανάτου.

Εἶναι καιρὸς νὰ σώσουν καὶ κάθε δουλείας κρεῖται
καὶ τῆς ἀνδρείας τοὺς βραχίονες νὰ τοὺς ἀναστηλώσωμε,
γιὰ νὰ μὴ γίνωμε κι' ἐρεῖς ὡς τὸν Μπολσεβίκου,
καὶ τότε, Περικλέτο μου, παπούτσι νὰ μπαλῶσωμε.

Τυράννους πῶς μὴν ἀνεχθῇς,
εἰρήνης ὅσους μὴ δεχθῇς
μήτε κι' ἀπὸ τὸν Πάπα.

Π.— Καλὰ τὰ λές, βρε Φασουλῇ,
εἶσαι σπουδαία κεφαλὴ,
ἐφ' ᾧ λαβὲ μὴ φάπα.